

og at det er vistnok ogsaa temmelig usædvanligt. Hvad der snarere kunde være Tale om, er, at den danske Undersaat, som uden videre og uden indhentet Tilladelse fra sin Regering tager Tjeneste i en fremmed Hær eller Flaade, derved renoncerer paa sin Statsborgerret, og at dette kunde sættes som Følgen af, at man foretager et saadant Skridt; men heller ikke det vil jeg anbefale, thi som det ærede Medlem ved første Behandling fremhævede, kan der tænkes overmaade mange Tilfælde, hvor det ikke alene er tilladeligt, men endogsaa, tør jeg sige, prisværdigt, at en dansk Mænd ofrer sig for det fremmede Land, hvori han lever, naar det kommer i Krig. Der kan være saa overmaade mange Grunde hertil. Det ærede Medlem fremhævede ved første Behandling, at vi alle vare glade ved, at Svenske og Nordmænd havde bistaet os i vore Krige. Vi have vist ogsaa alle med Tilfredsstillelse set, at unge Danske vare med til at hjælpe Grækerne i Krigen i Fjor. At vi nu skulle gaa hen og stemple som en Forbrydelse og sætte Straf for det, som vi alle billige og maaske endogsaa prise, forekommer mig højest mærkeligt.

Idet jeg gaar ud fra det, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) sagde ved første Behandling, at vi skulde gøre, hvad der var nødvendigt, men ikke gaa videre, saa tror jeg, at det Lovforslag, vi nu skulle til at sende over til det andet Ting, gaar noget for vidt, og jeg beklager som sagt, at det ikke er blevet underkastet Udvalgsbehandling, og tillader mig at udtale det Haab, at man i det andet Ting vil skænke dette Spørgsmaal, og maaske ogsaa andre, en noget nøjere Overvejelse, end dette høje Ting har gjort. Det er kun i den Forventning, at jeg skal være med til at stemme for Lovforslagets Overgang til det andet Ting.

Da jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at takke den højtærede Finansminister for de Meddelelser, han gav ved 2den Behandling — hvor jeg, som sagt, desværre var forhindret i at være til Stede — vedrørende en Episode, som jeg drog frem ved 1ste Behandling, angaaende et Forbud, som Guvernøren i Vestindien skulde have rettet til den amerikanske Konsul mod at forsyne amerikanske Krigsskibe med Kul. Det er overmaade glædeligt, at den Meddelelse, som saaledes sendtes til „Evening Journal“ i New-York, der, saa vidt jeg ved, er et respektabelt Blad — jeg kender det ganske vist ikke, det er et New-Yorker Blad og kommer derved til hele Verdens Kundskab — det er meget

glædeligt, siger jeg; at den Affære har, som den ærede Finansminister gjorde ved 2den Behandling, kunnet betegnes som en Røverhistorie, og baade jeg, og vistnok mange med mig, ere overmaade glade ved, at vi nu, om end noget sent, have faaet at vide, at det var en Røverhistorie. Men naar den ærede Finansminister gik noget videre og sagde, at enhver kunde begribe af sig selv, at der ikke var et sandt Ord i hele Meddelelsen, saa siger jeg: man kan have mere eller mindre Tillid til Aviserne, og man behøver virkelig ikke at tro alt, hvad der staar i dem, men paa Forhaand, naar der staar en saadan opsigtvækkende Meddelelse, der telegraferes Verden rundt, at skulle gaa ud fra, at det simpelthen er en Røverhistorie, for hvilken der ikke ligger det allermindste til Grund, tror jeg er en Maksime, en Opfattelse, som man i Reglen vil skuffe sig selv ved. Man siger: der maa dog have været noget tilgrundliggende; der gaar aldrig Røg af en Brand, uden at der er Gnister. Det er i alt Fald et fuldstændig berettiget Krav fra deres Side, der interessere sig for Danmarks Forhold i saadanne vanskelige Tider, som der herskede i Vestindien, at faa at vide, om der fra den danske Guvernørs Side er begaaet en Uforsigtighed, en Taktløshed, eller hvad man nu vil kalde det. Men vi se, at den højtærede Finansminister ligesom den højtærede Justitsminister mener, at hvad der kommer frem i Bladene, behøver en Minister ikke at tage Notits af. Nu er imidlertid den Sag klar, nu vide vi, at det er en Røverhistorie, og vi vide tillige, at Guvernør Hedemanns Fjernelse fra Vestindien ikke staar i noget som helst Forhold til denne Sag. Jeg skal saa for mit Vedkommende erklære, at jeg føler mig fuldstændig tilfredsstillet derved og glæder mig overordentlig derover, men at jeg ikke kan erkende, at en Minister, under hvem en saadan Sag sorterer, er berettiget til at ignorere den og lade, som om der slet ikke ligger noget til Grund. Der bør dog tages et naturligt Hensyn til de patriotiske Følelser, vi allesammen ere berettigede til at nære, og den Ængstelse, der forvoldes ved en saadan Lejlighed.

Altsaa i det Haab, at vi atter maa faa dette Lovforslag at se, stemmer jeg for dets Vedtagelse.

Nellemann: Naar jeg ved Sagens 1ste Behandling brugte det Udtryk, at det var nødvendigt for os at vedtage de Regler, der behøves for at hævde vor Neutralitet